

עמוד 1

20.47x29.47	1/7	עמוד 26	במחנה	04.12.2014	45483799-9
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

מעגל סגור

גיליתי שיש חיילים שמשרתים משמונה עד חמש בצבא והולכים אחר כך לעבוד בזנות או בחשפנות // צילום אילוסטרציה

20.41x29.44	2/7	עמוד 27	במחנה	04.12.2014	45483802-4
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

היא יצאה לשעה מהבסיס לפגוש לקוח בשביל קורת גג לסופ"ש, הוא הזמין גברים לדירה הצבאית כדי לממן את מחייתו. לפי הערכות של ארגוני סיוע, כ־15 אלף איש עוסקים היום בזנות בישראל. אף על פי שמדובר במקרים בודדים, גם בצה"ל מנסים להתמודד עם התופעה. גורמים מקצועיים מבהירים: "עבור אותם חיילים במצוקה הצבא יכול להיות מנוף לשיקום, לכן המטרה היא להשאיר אותם במערכת"

מאי רש ומירב וייס | צילום: גל קלדרון

19:27.38	3/7	עמוד 28	במחנה	04.12.2014	45483805-7
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

"אני מבטיח שאף זונה לא עושה את זה כי כף לה" // צילום אילוסטריציה: תם ביקלס

יואב, עסק בזנות בזמן שירותו הצבאי: "הדירה הצבאית שקיבלתי הייתה רוב הזמן ריקה מחיילים כי כולם חוץ ממני היו קרביים. אז הזמנתי לשם אנשים בגילאים מוזרים בשביל 200 שקל, ובכיתי אחר כך בלילה"

איה לא הסכימה לחתום על טופס שמצהיר שהיא חיילת בודדה. ביום השחרור, לפני שלוש שנים, איה נאלצה לעזוב את בית החייל וכך מצאה את עצמה שוב ברחוב. בשנה הראשונה שלה כאזרחית היא התגלגלה לעבודה במכוני זנות, שם, לדבריה, הגיעה לתחתית. אחרי שני ניסיונות התאבדות, הבינה: או שהיא משתקמת או שהיא מפסיקה לחיות. היא פנתה לשירותי הרווחה, והם הפנו אותה ל"אופק נשי" - מרכז סיוע לנשים בדינות - שם עברה תהליך ארוך של שיקום. היום היא נקיה כבר שנתיים מסמים, מאלכוהול ולפני כמה חודשים סיימה הכשרה כמדריכת נוער בסיכון. בזנות, היא כבר לא עוסקת. "ב'אופק נשי' הייתה הפעם הראשונה שהרגשתי נאהבת", היא אומרת. בימים אלה איה מסתובבת באותן זירות שפעם הייתה "עובדת" בהן. היא מספרת שבפעם הראשונה שראתה שם ילדה רוכנת אל חלונות של

בתוך צה"ל. "אני נתקלתי לפחות ב-12 מקרים של חיילות העוסקות בזנות בזמן שירותן", אומר סא"ל (מיל') אורן נחמיה, רע"ן מקא"ם (מרכז קידום לאוכלוסיות מיוחדות) לשעבר. "ברור לי שיש עוד", הוא אומר. "לצערי, לא היה מקרה אחר שבו הצלחנו להציל מישהי".

חיילת בודדה

אחרי שאיה התגייסה היא המשיכה לעסוק בזנות עם לקוחות קבועים שהיו לה לפני הגיוס. "בסופי שבוע לא היה לי לאן לחזור. הייתי ישנה אצל לקוחות ואם לא היו, הייתי ישנה ברחוב", היא מספרת. "יום אחד לקוח חיכה לי מחוץ לב" סיס. אמרתי למפקדת שלי שאני חייבת לצאת לשעה והיא אמרה לי שאני לא יכולה. אמרתי לה שלא אכפת לי להיכנס לכלא, לקבל ריתוק, מבחינתי זה היה פרס, כי היה לי איפה לישון בסוף השבוע ולא הייתי צריכה לחזור לרחוב". והיא הלכה איתו. כשחזרה לבסיס, המפקדת שלה התעקשה להבין לאן הלכה ואיה סיפרה לה. "השבועתי אותה, ממש התחננתי שהיא לא תגיד. והיא לא אמרה לאף אחד. היא הייתה נותנת לי בחגים תלושים לקנות אוכל. הרגשתי שמאוד אכפת לה ממני". כשהמפקדת של איה הבינה שאין לה לאן לחזור בסופי השבוע, היא דאגה לארגן לה חדר בבית החייל. אך הפרוצדורה ארכה מספר חודשים, זאת כיוון שאמה של

שאיה (שם בדוי) קיבלה את הצו הראשון בגיל 17 היא הרגישה שזה סימן טוב. הזדמנות להשאיר מאחור את השנים האחרונות בחייה ולהתחיל מחדש. "אפילו תיק לטירונות לא היה לי", היא מספרת, "הייתי צריכה לעבוד בשכיל זה". כמה לילות בחברת גברים זרים קנו לה את התיק והגור פיות הלבנות שכל מתגייס טרי לוקח לבקרו"ם. באותם לילות היא כבר ידעה לאטום את הרגשות שלה לחלוטין. "כשהייתי עם גברים פשוט ניתקתי את עצמי. שכנתי שם כמו קרש ורק חיכיתי שייסימו". אבל את המראה של המשפחות המלוות את המתגייסים ביום הגיוס בעוד היא שם לבד, לא הצליחה לשאת. היא התיישבה על ספסל בלשכת הגיוס, התיק מונח לידה, ופרצה בבכי.

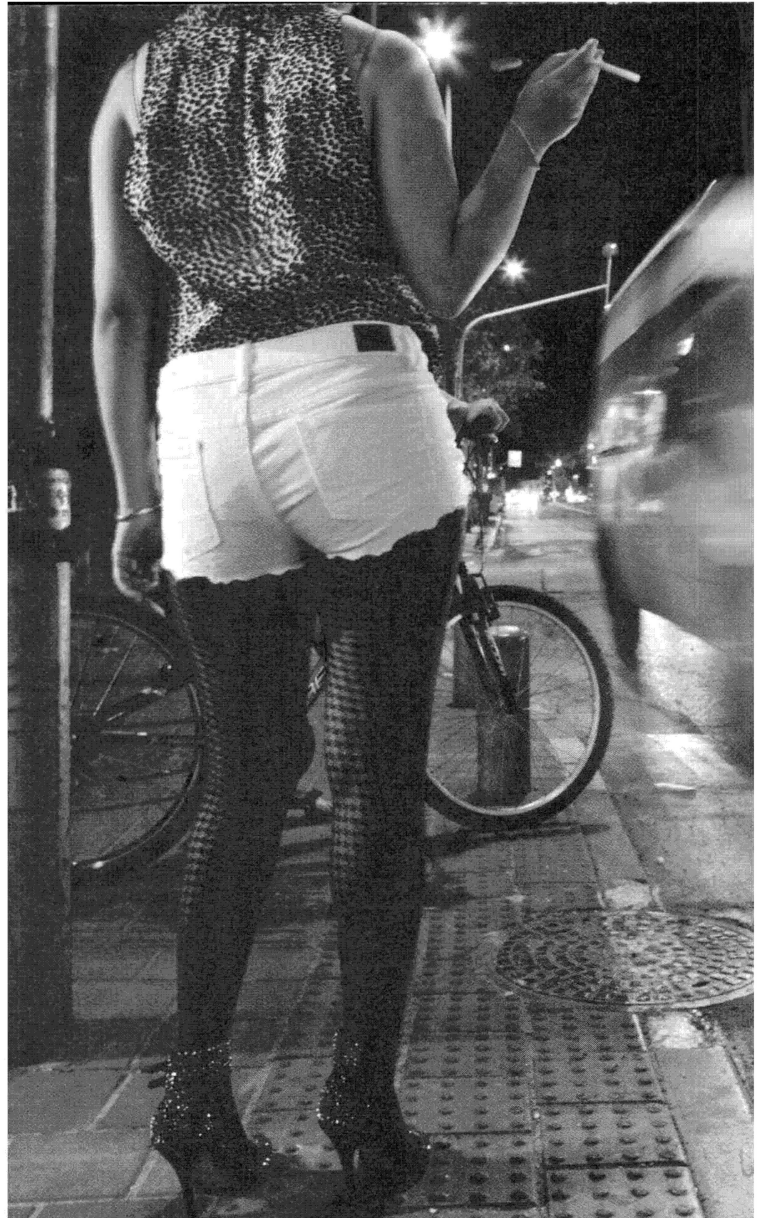
איה התחילה לעסוק בזנות כשהייתה בת 13. שנה לאחר מכן היא עזבה את הבית וניתקה קשר עם משפחתה. שירותי הרווחה איתרו אותה ושלחו אותה לפנימייה, שם התגוררה עד יום הגיוס. "מאוד רציתי להתגייס. קיוויתי שהצבא יוציא אותי מזה", אומרת. לפני שלוש שנים היא השתחררה לאחר שסיימה שירות מלא, כשהיא ממשיכה לעסוק בזנות לכל אורכו, מלבד תקופה של כמה חודשים בהם ישבה בכלא צבאי בשל עריקות. "הזמן שהייתי בכלא היה התקופה הכי טובה בחיים שלי", היא אומרת, "היה לי איפה לישון, היה לי אוכל, מקלחת. לא עבדתי, לא השתמשתי. בכלא הרגשתי בפעם הראשונה בחיים שלי מוגנת".

איה מספרת שבתקופת שירותה הצבאי היא הכירה חיילות נוספות שעסקו בזנות. "אני בטוחה שגם עכשיו יש. הן פשוט בוחרות לא לדבר על זה. מתוך בושה, שלא יקראו לך זונה. את עושה הכול בשקט בלי שירגישו. גם כשאני הייתי חיילת, כמעט אף אחד לא ידע. את מנהלת מעין חיים כפולים. מגיל 13 קראתי לעצמי דנה (שם בדוי). דנה הייתה יכולה להתמודד יותר מאשר איה. איה הייתה החלק השפוי שבי ודנה הייתה הגיבורה שלא מפחדת, שכביכול נמצאת בשליטה".

כלל הנתונים לגבי תופעת הזנות מסתמיים כים על הערכות שאספו ארגוני סיוע, לפיהם כיום עוסקים בזנות כ-15 אלף נשים, גברים וטרנסג'נדריות במדינת ישראל, כשליש מהם קטינים וקטינות. כתופעה הקיימת בקרב החב"י והישראלית, היא נוכחת במקרים בודדים גם

18.57x27.46	4/7	עמוד 29	במחנה	04.12.2014	45483808-0
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

איה, עסקה בזנות בזמן שירותה הצבאי: "הזמן שהייתי בכלא הצבאי היה התקופה הכי טובה בחיים שלי. היה לי איפה לישון, היה לי אוכל, מקלחת. לא עבדתי, לא השתמשתי. בכלא הרגשתי בפעם הראשונה בחיים שלי מוגנת"

היכרויות לחברי הקהילה הגאה: "אשמח לשלם לך כסף, מחכה שתחזיר לי תשובה". מאז הוא נהג להזמין לדירת החיילים הבודדים שבה התגורר, על בסיס כמעט יומי, גברים מבוגרים ששילמו לו בתמורה ליחסים מיניים. "היה אחד, יחסית צעיר", נזכר יואב. "בן 30, קצין במילואים. הוא בא לדירי רה והבין שזו דירה צבאית כי היו מדים וזרקים, ועל כל ארון או דלת כתוב 'האגודה למען החייל'. הוא שאל אותי למה אחד כמוני מבקש תשלום על סקס. אמרתי לו שלהיות חייל זה לא קל וסיפרתי לו את הסיפור שלי. הוא פשוט השאיר את הכסף והלך. אני זוכר שבכיתי באותו רגע, אני כמעט בטוח שזה היה מרוב אושר. סוף-סוף בן-אדם שבאמת היה אכפת לו ממני. כל השאר היו אנשים דוחים ומגעילים שניצלו חולשה של חייל במצור קה". כמה חודשים לפני הגיוס יואב יצא מהארון מול הוריו ובעקבות זאת נוצר נתק מוחלט ביניהם, שהוביל את יואב למצוקה הכלכלית אליה נקלע. "לא ידעתי שהתגובה שלהם תהיה כל כך קיצונית. אבא שלי היכה אותי ואמר לי לצאת מהבית שלו, שאם אני מדבר ככה, אני לא הבן שלו".

יואב הוא בן למשפחה מסורתית ואת נעוריו העביר בישיבה חרדית. "שלחו אותי לישיבה כדי שאני אתחזק, ההורים שלי האמינו שאני אוציא מקצוע קודש, אולי רב. לצערם זה לא קרה. ההתנסות הראשונה שלי עם גבר הייתה בישיבה". אחרי אותה התנסות הוא גם חווה טראומה קשה. "הנגר בישיבה שלמדתי בה ניסה לאנוס אותי. הייתי בן 14 והוא היה בן 30. אמרתי לו 'תעזוב אותי' ויצאתי מהחדר. פעם אחת הוא גרם לי לעי שות לו דברים כבדים. אבל זה משהו שהיה ונגמר". לדבריו, הסיבה לסילוקו מהישיבה הייתה נטייתו המינית. באותו זמן הוריו לא ידעו שזו הסיבה לכך והוא חזר לגור בביתם כשהוא עדיין מסתיר את נטייתו המינית ואף חזר בשאלה. "קשה להאמין במשהו שלא מאמין בך. כשאתה חושב כיפה ומניח תפילין ומורה לאלוהים על זה שקמת בבוקר, אתה בעצם שוכח שהוא אומר לך שאתה צריך למות על זה ששכבת עם גבר".

גם בצבא הוא נתקל בהתנכלויות על רקע נטייתו המינית. "בשבוע הראשון לטירונות יצא" תי מהארון מול משהו והוא הלך ושינה בזה את כולם. באותו לילה מרחו לי משחת שיניים על הפנים", הוא מספר. "לקראת סוף הטירונות הייתי בכיתת כוננות ואף אחד לא רצה לישון איתי. סבבה, מבין. התעוררתי בבוקר והייתה לי חולדה מתה ליד המיטה. ואז כיוונתי על עצמי נשק. <

ההתמכרות. כשאומרים שאורח החיים הזה מבטיח "כסף קל", לא יודעים שרובו מושקע בחומרים הללו. עוד מנגנון הישרדות שמקשה את חוויית הזנות הוא היכולת לנתק את הנפש מהגוף (דיס-אסוציאציה). זהו מנגנון הגנה שרק טראומה קשה יכולה לגרום לאדם לסגל לעצמו. "זו בעצם יכולת לנתק את עצמך מהגוף שלך", מבארת ביאטריס רוזנ-כץ, מנהלת מרכז "אופק נשים", בו השתקמה איה. "בלי היכולת הזו זה בלתי אפשרי לשרוד שם. זנות זה ניצול של החברה את תוצאות הפגיעה המינית שחוו אותם נערים או נערות. אנחנו כחברה מקריבים אותם". רוזנ-כץ מסבירה שסיפור הילדות הקשה של איה בו חוותה התעללות מינית, הוא אינו תוספת כאובה למצב הקשה אליו הגיעה, אלא הבסיס שלו ומקור היווצרותו. "כ־90 אחוז מהאנשים שלכודים במעגל הזנות חוו התייעלות מינית בילדותם", היא אומרת. "כשמישהי שוכבת עם הגבר העשירי באותו הלילה, תאמינו לי שהיא לא נהנית מזה".

חקצוע קודש

"אני לא עשיתי את זה כי אני אוהב את זה. אני מבטיח שאף זונה לא עושה את זה כי כף לה". אומר יואב (שם בדוי), שהתחיל לעסוק בזנות במהלך שירותו הצבאי, אז נכנס למצוקה כלכלית קשה. ערב אחד, לקראת סוף הטירונות, יואב קיבל הודעה באפליקציית "אטרף", אפליקציית

מכונות, לא הצליחה לישון כל הלילה. היום היא שם כדי לעזור לאותן בנות.

הישרדות

כדי להבין איך מגיעה חיילת לעסוק בזנות, צריך להבין את עברה של איה. כשהייתה בת 12, בן משפחה שלה היה אונס אותה בקביעות. זה נמשך שנה בלי שסיפרה על כך לאיש. כשלב סוף אזהרה אומץ והחליטה לספר לאמה, היא לא האמינה לה. בגיל 13 עזבה איה את הבית והחלה לחיות ברחוב. "יום אחד ישבתי מחוץ לבית הספר ומישהו עצר לידי עם האוטו", היא מספרת. "הוא קנה לי אוכל וביקש שאני 'אפנק אותו' בתמורה". ככה זה התחיל ומהר מאוד זה הפך להרגל. "לא היה לי כלום. לא בית ולא משפחה. הייתי שוכבת עם גברים לפעמים רק כדי שיהיה לי מקום לישון, וכשלא הייתי מוצאת הייתי ישנה ברחוב. התחלתי לשתות כבר בגיל 13. יותר מאוחר התחלתי גם עם סמים. הייתי על חשיש ואקסטות. למזלי, לקריסטל ולהרואין לא הגעתי".

בעמותות הסיוע מסבירים כי שימוש באל-כוהיל או בסמים הוא הדרך היחידה לשרוד בזנות לאורך זמן, ולכן חומרים אלו הם חלק בלתי נפרד מאורח החיים הזה. כך מתחיל מעגל סגור: מתחיי לים בזנות כדי לסגור חוב, מתמכרים לאלכוהול ולסמים כדי לשרוד רגשות ופזיות את חוויית הזנות, וממשיכים "לעבוד" על מנת לממן את

18.92x27.77	5/7	עמוד 30	במחנה	04.12.2014	45483810-3
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

► המחסנית הייתה בפנים, מה שהיה חסר זה לט' עון אותה ולירות. מזלי שמישהו נכנס ואז הורדתי את הנשק. הרגשתי שאני לא מסוגל יותר."

"התמכרתי לכסף בידים"

בזמן הטירונות ליואב לא היה בית לחזור אליו. מהרגע שסיפר להוריו על נטייתו המינית הם ניי תקו עמו קשר והוא התארח בדירה של ידידה עד גיוסו לצבא. "את השבת הראשונה ביקשתי לס' גור בבסיס. הרגשתי לא נעים לאכול ארוחת שבת אצל ידידה שלי ולדעת שלא שילמתי עליה. אחר כך בסדר, כשכולם היו הולכים הביתה, אני הייתי נשאר בבסיס. כששאלו אותי למה, הייתי אומר שאני מחכה שיאספו אותי אבל בעצם הייתי מחכה בבסיס לארוחת הערב."

כחודשיים אחרי הגיוס הוא קיבל דירה צבאית לחיילים בודדים. "קיבלתי את המפתחות לדירה יום לפני יום ההולדת שלי. הרגשתי שקיבלתי מתנה ליום הולדת. היה לי מקום לישון בו, בלי דאגות", הוא מספר. מעבר למשכורת הצבאית, יואב לא קיבל כל תמיכה כלכלית, גם לא מהבית. מצבו הכספי הידרדר והחלו להצטבר אצלו חובות למכרים ולחברים שעמדו על עשרות אלפי שקלים. "לפני הגיוס עשיתי טיול בחו"ל ובזכותי את כל הכסף שלי. תמיד הייתי פזרן, אבל תמיד עבדתי וידעתי שיש הכנסה. הצבא ניתק אותי מהיכולת לעבוד ולהרוויח משכורת. בחיים שלי לא הגעתי למצבים כאלה קיצוניים. הדירה הצבאית שקיב' לתי הייתה רוב הזמן ריקה מחיילים כי כולם חוץ ממני היו קרביים. אז הזמנתי לשם אנשים בגילאים מוזרים שבביל 200 שקל, ובכיתי אחר כך בלילה", הוא אומר וממשיך, "עשיתי את זה בצורה כל כך אינטנסיבית, שהייתי צריך להגיד תודה אם היה יום שבו לא הייתי עושה את זה. לפעמים גם כמה פעמים ביום. הייתי אומר לעצמי שאין לי ברירה אחרת, שאני צריך כסף. כרגע אני אסבול את זה עד שאשרוד קצת", הוא מתאר. "התמכרתי לזה שיש לי כסף בידים, שאני פתאום יכול להרשות לעצמי ללכת למקדונלדס", הוא אומר. "כשאין לך את ה-40-30 שקל האלו זה המון".

אחרי שלושה חודשים בצבא יואב ניסה שוב להתאבד. "הרגשתי בדידות ושנאה עצמית. לק' חתי כדורים. כל מיני אנטיביוטיקה של החיילים. כל מה שהיה בארונות". לאחר הניסיון השני הצבא קבע את שחרורו הזמני. הוקצו ליואב כמה חוד' שים של שחרור זמני בהם יוכל לשפר את מצבו הכלכלי לפני שתיבחן אפשרות חזרתו לשירות. בינתיים הוא התבקש לעזוב את הדירה הצבאית שקיבל. "עדיף חייל על אורח בדירה צבאית. זה לגיטימי, אבל לא ידעתי לאן ללכת". אחרי שיצא מהדירה הוא חזר לגור זמן מה אצל הדידי דה שאירחה אותו לפני גיוסו. אחרי שהשתחרר הוא המשיך לעסוק בזנות לתקופה של כחודשיים. "עם כל אחד שנכנסתי איתו למיטה הייתי מתחרט באותו רגע. אני זוכר יום שהרגשתי כל כך מגעיל עם עצמי. זה היה אחרי סיטואציה לא נעימה. היה שוטר שהסתייה שלו זה לקשור אנשים למיטה. כשאני אומר לו 'תשחרר אותי' הוא אומר לי 'תס' תום אני משלם לך'. כנראה שככה מתייחסים לזו' נה. אחרי הסיטואציה הזו החלטתי שאני לא חוזר לזה. השוטר המסריח הזה, שעוד משחק אותה בעד החוק". אחרי אותו לילה יואב המשיך לעסוק בזנות עוד זמן קצר. "כל פעם אמרתי שזו הפעם האחרונה, עד שבאמת לא יכולתי נפשית להת' מורד עם זה. היה שלב שהרגשתי ששחטתי כבר את הגוף שלי. ואז באמת הפסקתי. היום אני יודע

סא"ל (מיל) אורו
נחמיה, רע"ן מקא"ם
לשעבר: "למפקד
קשה מאוד לזהות
חייל שעוסק בזנות
ולפתור את זה.
לכן צריכה להיות
יותר מודעות בקרב
מפקדים, בעיקר אצל
הגורמים המטפלים
כמו מש"קית ת"ש
וקב"ן. צריכים להיות
להם הכלים והידע
להפנות לעמותות"

שבשביל 200 שקל עדיף להזיע שמונה שעות בע' בודה מאשר שעה אחת בייסורים".

לפני כמה חודשים ועדה רפואית קבעה לו סעיף נפשי ופסקה כי אינו כשיר להמשיך שירות. "לא ידעתי שלא יחזירו אותי לצבא (לאחר השח' רור הזמני - מ"ר ומ"ו). אם הייתי יודע לא הייתי משתחרר אפילו לשנתיים. הייתי נשאר עם כל הק' שיים. אני מת לחזור, עד כמה שזה קשה. למה שאנשים אחרים יעשו צבא ואני לא? אני חולה נפש? כל כך ראיתי את עצמי מסיים צבא, אפילו נשאר בקבע אבל המערכת העדיפה לזרוק אותי". בימים אלה יואב עובד בשתי עבודות וחזר לגור עם הוריו, לאחר שאחותו גישרה ביניהם. נדמה כי התקופה הרעה נמצאת מאחוריו. אף על פי שכמ' עט שנה עברה מאז ששוחרר, כששואלים אותו אם הוא בצבא הוא מתבייש לומר את האמת. "אמנם עשיתי מעט מאוד בצבא" אבל זה שינה בי הרבה. צבא זה מבגר וזה טוב. לפני שהתגייסתי הייתי ילד נורא מפונק. היום אני מתבייש להגיד שאני לא בצבא", הוא מודה. "אני יכול להסתכל על כל הדברים שעברתי ולהגיד איזה חיים חרא היו לי ולמה יצאתי מהצבא, אבל אני מסתכל קדימה. אולי אני אעשה שירות לאומי. אני רוצה לחסוך כסף ולהתחיל בראש שקט. לא רוצה להגיע למצב שהגעתי אליו בצבא".

שלום, אני עובדת בזנות

שיקום מזנות הוא תהליך ארוך שיכול לארוך שנה ואף יותר, וצריך להיעשות על ידי גורמים מקצועיים. לכן כשמדובר במפקדים, דרך ההתמודדות עם הסוגיה היא אך ורק בזיהוי מוקדם והפ' ניה לעמותות סיוע, צעד שיכול להציל את חייהם של אותם חיילים וחילות הנמצאים במצוקה.

45483811-4	04.12.2014	במחנה	עמוד 31	6/7	17.55x27.58
תודעה מכון לחקר הזנות וסחר בנשים - 21580					

"הכוונה היא לתת להן כלים להתמודד עם חיילים העוסקים בזנות". קורס הור"ד בסיוור במרכז "אופק נשי"

זרה אדומה

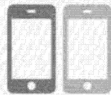
כיום לזהות חייל או חיילת יוסקים בזנות

יגיעה עם מוצרים יקרים א בהתאם למחצב הכלכלי

זקת שטרות רבים, אך כלל בכפולות של 200

3 החזקת שני מכשירי סלולר

4 שימוש באלכוהול או בסמים

5 היסטוריה של התעללות פיזית, מינית ונפשית

6 סימפטומים פיזיים כמו דלקות גרון כרוניות וריבוי פצעי הרפס סביב הפה

ש', פיקד על חייל שעסק בזנות: "בסדנאות איתור מצוקה למפקדים מדברים איתך על חייל שרוצה להתאבד, אלכוהול, סמים, תאונות דרכים - אבל לא מכינים אותך למקרה כזה. זה מצב מצוקה שיכול להביא חייל להתאבדות"

"למפקד קשה מאוד לזהות ולפתור את זה", מודה סא"ל (מיל') נחמיה. "לכן צריכה להיות יותר מודעות בקרב מפקדים, בעיקר אצל הגורמים המטפלים כמו מש"קית ת"ש וקב"ן. צריכים להיות להם הכלים והידע להפנות לעמותות", הוא אומר. "קשה מאוד להגיע לבנות האלה, רובן משתחררות באמצע השירות. זה לא שחיילת באה ואומרת לך, 'שלום, אני עובדת בזנות'. צריך לחקור ולגלות. לרוב אנחנו מגלים את זה כשאחות נערה נמצאת בכלא או בוועדת שחרור". לפני כמה שנים נוצר קשר בין סא"ל (מיל') נחמיה לבין רוזן-כץ, מנהל לת מרכז "אופק נשי". היא פנתה אליו בבקשה שיעזור לה עם חיילת שהכירה ועסקה בזנות ומאז החלו לשתף פעולה. עד היום שלה נחמיה אל רוזן-כץ חמש חיילות שעוסקות בזנות.

אחת הבנות שנחמיה נלחם כדי להציל היא חנה (שם בדוי). "פגשתי אותה בכלא צבאי ולא הצלחתי להבין מה היא עושה שם. היא לא נראתה מתאימה", הוא מספר. "לא הצלחנו לפצח את הסיפור שלה. היא הגיעה לוועדת שחרור והסכמתי

נו לשחרר אותה בתנאי שהיא תהיה בלשכה שלי במשך עשרים יום". במהלך אותה תקופה חנה סיפרה לו את סיפורה: חוב של אלפיים שקלים לחברת סלולר שהביא אותה להישאב לתוך חבוי רה שהבטיחה לשלם את החוב, בתמורה לשירותי מיין. "אין ערב שהיא לא שוכבת עם חמישה עד עשרה גברים, והיא טוענת שהיא מאוד נהנית מזה. לי ברור לגמרי שזו הכחשה", פוסק סא"ל (מיל') נחמיה. "החוב שלה כבר הגיע ל-20 אלף שקל. הם לא משלמים לה מה שהבטיחו וככה הם מחזיקים אותה. היא פוחדת פחד מוות לעזוב". סא"ל (מיל') נחמיה ניסה לעזור לה בכל דרך, ואף השיג עבורה ועבור אמה שני כרטיסים לחו"ל, שם מצא נרצח שהסכים לקחת עליהן חסות ולבנות להן חיים חדשים, אבל חנה סירבה לקבל עזרה. "יש גם הרבה בנות שלא רוצות לשמוע. הן נמצאות בהכחשה כל כך עמוקה שהן בכלל לא מודעות שמה שהן עושות זה זנות", אומר נחמיה. היום חנה כבר משוחזרת מצה"ל, אך עדיין חיה אצל החבורה שמסרסרת בה. "הפעם האחרונה שהתכתבתי איתה הייתה לפני ראש השנה והיא אמרה שהיא בסדר. עדיין אצל ה'חברה', עובדת קשה ומקוה לצאת מהמצב הזה", הוא מספר ומוסיף, "מאז נעלמו עקבותיה. היא כנראה החליפה מספר".

לא יודעים שזה קיים

במסגרת שיתוף הפעולה עם רוזן-כץ, סא"ל (מיל') נחמיה נהג לשלוח כמעט כל קורס הור"ד (קורס הוראה ופיקוד בו מוכשרות מש"קיות מקא"ם) למרכז "אופק נשי", על מנת שילמדו על התופעה ויידעו לזהותה. לענף מקא"ם מגיע נוער שנמצא במקרים רבים במצבי סיכון, ביניהם גם קורבנות של תעשיית המין. מאז הקמתו של